

אורשי דודי האהוב

לכל אחד בילדות יש את הגיבור שלו, אליו הוא נושא עיניו, ואצלי זה היה דוד אורשי.

בגן הילדים כששמענו מסוק בשמיים כולם היו יוצאים לחצר, מנופפים בידיים וצועקים "דוד אורשי"! ומקנאים בי שיש לי דוד טיים ואמיץ וגיבור. ואני הייתי גאה כל כך. תמיד הייתי גאה שאורשי הוא הדוד שלי, בכל גיל והמשמעויות שלו. כשגדלתי היה לי חשוב לשמוע את דעתו על מעשיי. הוא תמיד האמין בי, שאני מוכשרת וגדולה, הרבה יותר משהייתי. איכשהו באירועים משפחתיים הוא המשיך לבקש ממני לשיר, אחרי שכל השאר כבר מזמן הפסיקו (בכל זאת לא הייתי ממש זמיר) ותמיד הפליא אותי איך הוא באמת חושב שאני שרה יפה, באמת באמת, עד כדי כך שהוא רוצה שאשיר באירוע חשוב כל כך. זו הייתה המחמאה הכי גדולה בעולם. גם את הסרט לסבתא הוא ביקש ממני לכתוב וממש הפיק מזה את המאסטר פיס הקורע שיצא לנו בסוף. זה היה חיבוק ענק ממנו עבורי.

כאחיינית גם תמיד רציתי לדעת עליו עוד, הוא עשה כל כך הרבה דברים שאף פעם לא ידעתי להגיד בדיוק במה הוא עוסק כששאלו אותי. הוא עושה דברים גדולים, הייתי אומרת. הוא משפיע על המדע בעולם, הוא מגלה, הוא מפתח, הוא בונה עולמות, הוא גיבור אמיתי. והוא הדוד שלי! הכי חכם, הכי חזק, הכי מצחיק, הכי גדול. איזה כיף להיות אחיינית שלך.

דוד אהוב ונערץ שלי, אני לא מצליחה להאמין שהלכת לנו. זה כל כך עצוב.

תמיד כשאשמע מסוק בשמיים, בליבי אצא ואנופף אליך בידיים. וגם בלי המסוק. אני אדע שאתה שם למעלה, מסתכל על העולם ומחייך.

אוהבת תמיד, תומר